

Budapestre látogat Steve Lukather

Budapestre látogat a legendás Toto együttes egykori szólógitárosa és énekes, Steve Lukather, aki július 21-én lép fel az A38-as hajón - a Toto zenei örökségét is megidézve, de tavaly megjelent szólóalbuma, az Ever Changing Times dalait is bemutatva.

Az első albumával 1977-ban jelentkező, Los Angelesben alakult Toto hivatalosan ugyan csak tavaly júniusban oszlott fel - épp Steve Lukather, az utolsó alapító tag távozási szándékának bejelentése után -, de Jeff Porcaro 1992-es, a Kingdom Of Desire album stúdiómunkálatai után bekövetkezett halála már így is minden év ajándék volt a rajongóknak.

Az ő lelkesedésüket egyébiránt az is tökéletesen jelzi, hogy a VoteNumber1.com nevű portál szavazásán Steve 40 országból érkezett több millió szavazattal nemrégiben a legjobb gitáros címet nyerte el - Brian May (Queen), Jimmy Page (Led Zeppelin), Jimi Hendrix és Richie Sambora (Bon Jovi) előtt. Az ilyen szavazások során persze szétválaszthatatlanul egybemosódnak a zenészi kvalitásoknak és az anyaegyüttesek népszerűségének kijáró voksok, de az eredmény így is mindenféleképpen imponáló.

Annál is inkább, mert Steve ezen túl is kapott azért pár Grammyt - mint dalszerző és hangszerelő -, s ugyancsak többszörös Grammy-díjas szólistaként, de a Toto tagjaként is. Mindösszesen több mint 30 millió eladott lemez van mögötte. Okkal és joggal: hiszen gitárszólói olyan innovatív, időtálló dalok tucatjaiban hallhatók, mint a Hold The Line vagy az I Won't Hold You Back.

Lukather másik kiemelkedő képessége dinamikus énekhangja, melyet olyan dalokban hallhatunk, mint a Roseanna, I'll Be Over You, Gypsy Train, The Letting Go and Tell Me What You Want From Me.

Talán nem csoda, hogy Lukather méltatása ilyen magától értetődően fut ki a népszerűségére, amelyre viszont úgy tett szert, hogy az olcsó hatásvadászattól mindvégig tartózkodott pályája során. Magától értetődően beszéli a gitárhangok összes létező nyelvét, s éppen ezért a szaksajtó nem is nagyon tudta felcímkezni a munkásságát különféle korszerű műfaji megjelölésekkel.

Olyan művész hát, akire azt szokás mondani, hogy amolyan "szimpla" rockzenét játszik - s aki nem él benne a rock and roll cirkuszban, az talán nem is tudhatja, hogy egy ilyen megjegyzés mennyire magától értetődően nélkülözi a lekicsinylés bármiféle szándékát.

Aki viszont benne él a négynegyedek megnyugtatóan egyforma lüktetésében, tudván tudhatja, hogy a szent egyszerűség (sancta simplicitas) a rockzenében egész életműveket, mi több, klasszikussá nemesedő életműveket tud áthatni. (Az AC/DC vagy a Motörhead hihetetlenül kiérlelt, de hangulatában, stílusában évtizedeken át mit sem változó életművében például aligha lehet érdemes holmi korszakhatárok kijelölésével veszkődni.)

Szimpla rockzene - de szívvel-lélekkel előadva, s a tetejébe lassan már egy egész életet is ennek szentelve. Ennyi a recept, s ebből a felismerésből kiindulva már minden csak szárazon kongó adat lehet. Persze ezekből is akad még bőven - akkor is, ha csak Steve Lukather szóloban megjelent lemezeit tekintjük át. Ezek sorát a Lukather(1989) című album nyitotta meg: aztán jött a Candyman (1994), a Luke (1997), a No Substitutions: Live In Osaka (2003), a Santamental (2003) és a most bemutatandó Ever Changing Times (2008).

Steve Lukathert számos egyéni érdeme mellett úgy is jegyzik, mint a világ egyik legjobb session-zenészét, aki szinte mindenkiel játszott már, aki csak számít. A felsorolásokban többnyire Michael Jackson, Eddie Van Halen, Carlos Santana, Jeff Beck, Elton John, Quincy Jones, Al Di Meola, Eric Clapton, Cher, Lionel Richie vagy Art Garfunkel neve szokott szerepelni azok közt a sztárok közt, akiknek az albumain Steve visszahúzóóan megszólalva is értékes játékát lehetett hallani.

Semmi kétség: amikor ő maga lesz a sztár, a budapesti közönséggel is tökéletesen el tud majd játszani.

Toót-Holló Tamás (MTI)